

har afvist. Det er ganske vist korrekt at sige, at det offentlige skal gå foran, og det har vi selv lige sagt i vores dagsordensforslag, men med hensyn til, om det skal være en obligatorisk energisparepulje, må vi sige, at hvis regeringen kan forhandle sig på plads med amterne og kommunerne, er banen jo fri, men hvis den ikke kan, må vi klart sige nej, for hvis der er penge at tjene her, altså hvis det er en god forretning, så kan amterne og kommunerne vel selv finde ud af det, om jeg så må sige.

Vi har ikke talt så meget om det store kabel over Storebælt, for det er jo også med i L 239, så det skal jeg ikke trætte med i dag, men det er jo noget, hvor regeringen agter at pålægge elforbrugerne en yderligere omkostning på ca. 100 mio. kr. om året, og jeg synes, det arbejde, der skal gøres forud for, at regeringen tager den beslutning, skal intensiveres, og hvis det bliver tilfældet, kan jeg ikke forestille mig, at regeringen er interesseret i at pålægge elforbrugerne 100 mio. kr. mere om året på grund af et kabel, som intet betyder. Danmark er jo forbundet med kabler hele vejen rundt, og det er kun folk, som kun kigger på landkort, der ikke forstår, at vi i Danmark er forbundet energimæssigt, for det er vi jo.

Vi når ikke Nordsøen eller andet i dag, og det kan vi så lade ligge, men afslutningsvis vil jeg endnu en gang kort, men så klart og tydeligt, at det ikke kan misforstås, sige, at Danmark skal producere el til eksport, hvis vi kan konkurrere – det være sig på pris eller på miljø – og det skal vi kunne, for ellers er det markedet, der løber med Danmark, og ikke Danmark, der løber med markedet. Og jeg synes, det er ret vigtigt, at regeringen udsender nogle klare signaler til sektoren om, hvordan den skal overleve, og hvordan den skal stille sig med henblik på fremtiden.

Jeg tror, jeg vil stoppe her. Jeg er ikke kommet ind på vindkraft og vedvarende energi. Det kunne vi ellers tale meget om, men dér har vi jo et forlig, så jeg stopper med de ganske få korte bemærkninger.

Eva Møller (KF):

Under oliekrisen opdagede vi, at det er problematisk stort set kun at satse på én type brændsel, specielt hvis det skal importeres. Vi har derfor siden lagt vægt på at bruge flere forskellige typer brændsel, og vi har tillige været begunstiget af danske olie- og gasfund, således at vi i øjeblikket på de to områder er selvforsynende.

Men det varer desværre ikke ved. Ifølge prognoserne fra OECD's energiagentur, IEA, vil der være olie til ca. 30 år og gas til ca. 45 år, når man tager hensyn til de kendte reserver og det stigende forbrug.

Dette får mig som ansvarlig politiker til at sige, at skal forsyningssikkerheden være i top, er det næppe klogt at planlægge med et forløb, hvor vi i år 2030 – hvor olien måske er sluppet op – baserer os på en tredjedel energi fra hver af kilderne olie, gas og vedvarende energi, og således er forbruget angivet på side 62 i »Energi 21«.

Vi skal altså nok ikke fase kul ud i det tempo, som planen lægger op til. I den forbindelse er det også værd at erindre, at miljø- og energiministeren den 9. februar 1995 her i Folketinget sagde – og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger 1994-95 side 3195 – »at kul under alle omstændigheder kommer til at danne basis for en væsentlig del af verdens energiforsyning i fremtiden«.

Derfor skal vi altså fortsætte med at udvikle en bedre og mere effektiv anvendelse af dette fossile brændstof, hvoraf der er store ressourcer spredt ud over hele verden. Teknisk er vi for resten også førende på dette område, og vi kan derfor eksportere vores knowhow og teknik.

Hvis jeg ser videre på figureerne i selve handlingsplanen, ser jeg, at efter år 2022 bliver el og fjernvarme udelukkende produceret på basis af vedvarende energi og naturgas, og også det giver mig betænkeligheder af forsyningssikkerhedsmæssige grunde.

Jeg har naturligvis noteret, at ministeren både i dag fra talerstolen og i redegørelsen siger, at der er en aftale om import af norsk gas, når den danske er sluppet op, men det er ikke tilfredsstillende, thi således som jeg tolker redegørelsen, vil der kun være ét rør, der gasmæssigt forbinder de to lande. Den øgede sikkerhed, som en eventuel ekstra gasledning fra Nordsøen giver, øger nemlig kun forsyningssikkerheden med to rør, så længe der er dansk gas i Nordsøen.

Jeg skal i øvrigt på Det Konservative Folkepartis vegne foreslå, at man tager forhandlinger op med DUC om etablering af det ekstra rør for at søge at nå en løsning på området. Vi skal jo alligevel forhandle med DUC om situationen efter år 2012, når eneretsbeviglingen er ophørt, og med de langsigtede horisonter, der er i energipolitikken, er det ikke spor for tidligt at gå i gang nu, hvis investeringerne skal være økonomisk forsvarlige.